

Alte Drucke

**CONCIONES || IN EVANGELIA || ET EPISTOLAS, QVAE || per
totam Quadragesima[m] populo in Ecclesia || proponi
solent, è Tabulis F. Iacobi Veldy ...**

Prielee, Gilles vanden

Parisiis, 1567

SABBATO POST CINERVM, EPISTOLA, ISAIÆ 58.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-150295

Ecclesiæ adificationem, & ad gloriam Dei. Quod si syn-
cero affectu eleemosynam fecerimus, maxima nos præ-
mia manere hic audiim⁹. Aeterna præmia eleemosynę
occulte hic promittuntur, tunc palam donanda. In
manifesto, ait, reddet tibi pater, idem est, quod cum ma-
gna gloria. Tanta præmia eleemosynę promissa si quis
probe secum reputauerit, statim omnia sua vendet, vt
auctiōem in cælo eam omnem decuplo sibi promif-
sam faciat. Pauperes item, de quibus tanta sibi paruo re-
dimere possit præmio, tanquam seipsum diliget. De hu-
iusmodi præmiis vide Matth. 19. Luc. 16. 2. Corinth. 9.

*Eleemosyna
commendatio.*

*Præmia eleo-
mosynæ.*

Eleemosyna dicitur à miseratione, & fructus est præ-
cipuus charitatis. Non est igitur eleemosyna, quod ple-
rique nihil dant miseris, nisi iam vitiatum, corruptum
& putrefactum. Sunt & qui dant saltem iis, quibus ratio
ne mercedis hoc ipsum quod debent, parçè & illiberali-
ter dant, quæ largitio etiam mercedis gratiam perdit,
nedum non eleemosynæ nomen meretur. Merces ope-
rarij non morabitur (vt Moses ait Leuit. 19.) apud te
vsque mane. Exempla & encomia veræ eleemosynæ vi-
de Danielis 4. Tob. 4. & 12. Act. 10.

*Eleemosyna
fructus cha-
ritatis præ-
cipuus.*

EPILOGVS.

Præfens lectio charitatem nobis commendat, non modò erga
fratres & propinquos, verum etiam erga extraneos quoslibet exer-
citandam: Et quod charitatis præcipuus fructus eleemosyna, quæ
tamen sit citra omnem ambitionem & gloriam vanam. Beatus
qui hæc intelligit, atque præstat. Sine hac perfectione filij Dei pa-
tru esse nequaquam poterimus, regniq; eius participes. Nisi
enim abundauerit iustitia nostra plusquam Scribarum & Phari-
sæorum, non intrabimus in regnum cælorum, Matth. 5.

*Charitas scilicet
se extendit
ad omnes.*

SABBATO POST CINERVM,

EPISTOLA, ISAIAE 58.

Hæc dicit Dominus Deus: Si abstuleris de
medio tui catenam: & desieris digitum extende-
re, &c. Finis Epistolæ: Os enim Domini lo-
cutum est.

ONCIONATVR hac Epistola Propheta de beneficiis quæ poenitentibus à Deo sunt parata, si tamen in statu iustitiæ perseuerent. Agit autem potissimum quatuor.

*A quibus
abstinendum
si iustitiam
parare vo-
uerimus.*

i Primò, A quibus, ad iustitiã veram parandã, sit abstinentum, dum ait: *Si abstuleris de medio tui catenam*, id est, si deposueris omne pondus, & circũstans peccatum (Heb. 12.) scilicet fraudulentarum cautionum, contractuum, technarũque, quibus opprimere miseros soles, atque adeò funes omnes quibus constringeris: *Si desieris extendere digitum tuum*, vt scilicet, non solum ipse malum non facias, sed ne communices aliorum peccatis, consensu, quem digiti extensione indicare solebant. Iudæi, *Si loqui quod non prodest*, scilicet, *desieris*: quia corrumpunt bonos mores colloquia praua: & de omni verbo otioso reddenda ratio erit, Matth. 12. idcirco ab iis abstinendum, non solum quæ nocent, sed etiam quæ non prosunt, vt sũt temeraria de proximo iudicia, aut turpitudò, aut stultiloquium, aut scurrilitas ad rem non pertineus, Ephe. 5. Quia enim hæc sunt in omni vita perniciosæ, iis tamẽ maximè qui ad æternæ vitæ perfectionem anhelant, ob sũnt, propria peccati conscientia, aliena peccata promouere, quum possis impedire: & Dei odium vel contemptus: hæc enim metaphorica phrasi significare voluisse Propheta videtur.

*Voluntatis
& arbitrij
libertas.*

Sed quo modo ille naturæ videtur tribuere, quod impossibile omnes vbique scripture testatur vt sunt illæ: *Te re. 10.* Scio, Domine, quia nõ est hominis via eius, nec vi ri, vt ambulet in ea: Itẽ Iohã. 6. Nemo potest venire ad me nisi pater qui misit me, traxerit eum. Iterũ Ioan. 15. Sine me nihil potestis facere. Est enim adeò debilis & infirma natura post lapsum effecta, vt irretire sese peccati vinculis possit, non autem expedire, nisi gratia preueniatur: Sed voluntatis atque arbitrij libertas ostenditur, & sui quasi admonetur officij. Eo ipso enim quo præcipit vt aut sapiamus, aut catenã peccati abijciamus, obedientiam nostram requirit, quæ nulla potest esse sine libero arbitrio: quod quia non potest sine gratuito Dei adiutorio perficere, docetur confugere ad gratiam, & dicere: *Da mihi intellectum, vt discam mandata tua,*

Pfal. 118. August. Epistola 46.

2. Secundo, Ostendit quid ad iustitiæ conseruationem sit agendū. Neque enim satis est ad iustitiæ perfectionē recedere à malo, Psal. 33. Ideo vtrunque iustitiæ partem complectitur. Commendat autem potissimum ipsa opera misericordiæ quæ enumerat Christus, Matth. 25. 1. Pascere esurientem. 2. Vestire nudum. 3. Visitare infirmum. 4. Colligere hospitem. 5. Captiuos visitare. 6. Sistentes potare. 7. Sepelire defunctum. *Quæ pulchrè duabus partibus complectitur Propheta, dicens: Si effuderis esurienti animum tuum, & animam afflictam repleueris, hoc est, vt loquitur Apostolus 2. Corinth. 9. Si non ex tristitia aut necessitate, sed ex animo tribueris, vt magis videaris beneficium accipere quàm dare: hilarem enim datorem diligit Deus. Siquidem in paupere liberalitas est Paulo benedictio, parsimonia verò ei auaritia est, 2. Corinth. 9. Quare qui parcè seminat, parcè & metet, & qui seminat in benedictionibus, de benedictionibus & metet.*

Quid agendum sit ad iustitiæ conseruationem.

Opera misericordiæ

Liberalitas & munificentia Dei.

Eleemosyna

Premia & virtutes redeunt

Est enim tanta Dei Opt. Max. liberalitas & munificentia, vt rependat pro paruis magna, pro terrenis celestia, pro temporalibus sempiterna: Aded vt ne calicem aquæ frigide sinat irremuneratum, Matth. 10. Magna enim vis est eleemosynæ, quæ peccata redimit, Daniel. 4. omnia mundat, Luc 11. & 12. à morte liberat, Tobia 12. Non quod per se eleemosyna ad mundationem sufficiat, quomodo principaliter opus sit misericordia Dei & sanguine Christi, in quo & aliorum omnium redemptionem habemus, si dignos penitentia fructus fecerimus, Basilius in regulis contractioribus.

3. Tertiò, Amplissima proponit præmia iis qui non ex tristitia aut necessitate à vitiis ad virtutes redirent: quàmquam non omnino mali sint qui ex spiritu timoris eleemosynas dant, gratiores sunt tamen illæ quæ ex charitate procedunt, si tamen non fiant ex rapina, fraude, usu, & dolis. Offerentis enim ex iniquo oblatio immun-
da est, vt & illius sacrificium qui de substantia pauperis offert quasi qui excrebret canem, Isa. 66.

At quisquis suam effuderit animam, scilicet, de sua substantia fecerit eleemosynam, huic orietur in tenebris

IRCAM

lux, illa scilicet, quæ illuminat omnem hominem, Ioh. 1. Tenebræ erunt sicut meridies, id est, si fuerint peccata sicut coccyum, velut nix, dealbabuntur in sanguine agni, Isa. 1. Apoc. 14. Per Christum enim, qui est lux in tenebris peccatorum & ignorantie lucens, continget peccati remissio, ablutio, iustificatio, sanctificatio, redemptio: plenius autem dum corruptibile hoc induet incorruptionem, & mortale immortalitatem, & dum qui videmus per speculum in ænigmate, videbimus facie ad faciem gloriam domini, 1. Corinth. 13. 1. Corinth. 13. Aludite enim Propheta ad gloriam illam futuræ immortalitatis, qua fulgebunt iusti sicut sol in conspectu patris, Match. 13. dum absterget omnem lachrymam ab oculis, ut mors, luctus, clamor & dolor amplius non sint, sed iustitia, pax, gaudium in Spiritu sancto, quum Deus erit omnia in omnibus, Apoc. 21.

Neque hæc ad hanc vitam perfectè pertinent, sicut nec ea quæ subiicit Propheta, dicens: *Requiem dabit tibi Dominus*, quam ignorant ij, quorum cor quasi mare feruet, ut dicas: Benedic anima mea Domino, qui replet in bonis desiderium tuum, Psal. 102. *Implebit splendoribus animam tuam*, id est, abolitis peccati maculis, luce Evangelij qua agnoscas te pacem habere cum Deo, perfundet, Rom. 5. *Ossa tua liberabit*, id est, corpus quod corrumpitur, immortalitatis gloria vestiet, iuxta illud: Scimus si terrestris nostra domus huius habitationis dissoluatur, quod ædificationem ex Deo habemus, domum non manfactam, æternam in cælis. 2. Corinth. 5. Psal. 33. *Eris quasi ortus irriguus, cuius non deficient aquæ*. Semper enim corpus quod corrumpitur aggravat animam, & deprimit terrena inhabitatio sensum multa cogitantem, ut nunquam perfecta sit hæc quies, dum animus secum ipse diffidet, dum caro adversus spiritum, & spiritus adversus carnem concupiscit, nec antè plena fiet liberatio, quam mortale hoc induerit immortalitatem.

4. Quartò Quia paucis ea est fidei constantia, ut exactè ad cælestia illa tantum animum erigere possint: idcirco & temporaliū bonorum promissionem demulcet Propheta, scilicet nominis & famæ celebritate apud posteritatem consequenda. Aestimaverunt enim sancti, magni

Promissio
temporalis.

magni

magni beneficij loco, famæ bonum, Ecclesiastes 7. Huc enim spectare videntur Prophetæ phrasæ metaphoricæ de re rustica petitiæ, *Vocaberis edificator sepium, Fundamenta generationis & generationis suscitabis, Vocabitur in te edificator sepium, Conuerteris semitam in quietem.* Sublimiora hæc videtur quam quæ iustis in hac vita conuenire possint. Videntur enim (quod Prophetis familiare est) Christo potius, quam alteri cuiquam conuenire, qui collapsa naturæ & Mosi lege, nouam & Euangelicam ædificatam sepem attulit, quæ continet ne à feris diripiamur, quam & perpetuam esse voluit, quæ & semitas cōuertit in quietem, dum humana corda malo dæmoni peruia, data peccatorum remissione, iustificat: *Si auerteris à sabbato pedem tuum, ne scilicet proprios sequaris affectus, & quiescas ab eis quæ Deo displicent: Nec feceris voluntatem tuam in die sancti mei.* Hoc enim est propriè sabbatum sanctificare, seipsum abnegare, & propria relicta, Dei in omnibus sequi voluntatem, Luc. 10. Quibus verbis ostendit non satis esse iustitiæ viam iam ingressum esse, sed oportere persistere, Nec enim qui cœperit, sed qui perseuerauerit, hic saluus erit: Hoc enim est quod ait Prophetæ: *Tunc delebaberis super dominum, quia, scilicet, dabit tibi petitiones cordis tui, ut eum facie ad faciem videas, Sustollam te super altitudinem terre, id est, ablata corporis corruptione illam viuentium terram, quam miles possidebunt. concedam, Matth. 5. Psal. 36. Cibabo te hereditate Iacob patris tui, qui victor vitiorum æternitatem est cōsecutus, eam & tibi concedam, si fortiter contra spiritualia nequitia depugnaueris.* Hæc summa est pijs omnibus cōsolatio, quæ erigere sese contra omnes aduersitates (quibus concidere facilè solet animus) possunt: dum intelligunt id quod leue est & momentaneum tribulationis, æternum gloriæ pondus operari, quam oculus non vidit, nec auris audiuit, &c. 2. Corinth. 4. Heb. 12. Isa. 6.

EPILOGVS.

Euangelicus Prophetæ Isaias lectione presenti dehortatus atque detestatus est hypocrisim humanorū operum, monuitque Christianā institutā amplectendam, quæ est declinare malum, & facere bonum, cui promittit quum temporalem, tum æternam mercedem subsequaturam. Os enim domini locutum est.

Viam Dei ingredi non sufficit, sed in ea persistere oportet.

Iustitia christiana est declinare malum & facere bonum.

SABBATO
SABBATO POST CINERVM EVAN-
GELIVM, MARCI 6.

Matth. 14. Et cum sero esset, erat naus in medio mari, & ipse solus in terra, &c. Finis Euangelij: & quotquot tangebant eum salui fiebant.

Basanizomeni sunt omnes Christiani in hoc mundo.

VANGELIVM hoc, in quo de tentationis nocte agitur, admonet nos esse basanizomenos, hoc est, eos qui sunt ærumnosi, & laboriosi, talisque perpetuò maneremus, si dominus nos nesciret: quia vana salus hominis. Dominus autem illuminatio nostra, & salus nostra, dominus protector vitæ nostræ, Psalm. 26. Ideoque non timendum neque trepidandum. Et proponit tria.

Adversitas summi patris voluntatis, & quare immittitur.

Electos tentat Deus adversis et prosperis.

1. Primò, docet fidelibus nullam accidere adversitatem absque summi patris voluntate: ipsum autem subinde id facere, ut suorum fidem, sine qua impossibile est placere Deo, Hebr. 11. & patientiam, in qua possidebunt animas suas, Luc. 21. exerceat. Quia enim plerumque marcescit sine pulvere virtus, ideò suos electos subinde tentat adversis. Psalm. 118. Bonum mihi quia humiliasti me, & prosperis, ne naturæ nostræ imbecillitas, vel eleuetur rerum præsentium nimia felicitate, ac tandem Dei obliuiscatur, Psalm. 82. vel frangatur nimia severitate rerum adversarum. Ideoque orat fidelis: Domine, ne in furore tuo arguas me, Psalm. 3. & 72.

Afflictio iustorum & impiorum disparem sortitur finem.

Esti verò æquali tentationum pondere videatur Deus affligere in præsentia iustos, ut Abraham, Loth, David, Apostolos, &c. & impios, ut Pharaonem, Antiochum, Herodem; in utrisque tamen sortiuntur disparem finem: hos enim purgat, ut fructum plus adferant. Omnem enim qui fert fructum purgabit eum, Iohan. 15. Istos verò ut perdat, quia omnem palmitem, in me, ait Christus, non ferentem fructum, tollet eum, & in ignem mittet, & ardet. Iohan. 15.

Spes liberationis ad gnauiter laborandum

2. Secundò, ostendit fidelibus gnauiter esse laborandum in adversis: spe futuræ liberationis, quam ex verbo Dei concipiunt, scientes Deum esse fidelem: qui non patietur eos tentari supra quàm possint, 1. Corinth.

10. nec derelinquere omnes qui sperant in eum, Psalm. *in aduersa*
 & adesse in tribulatione, audire clamantes, eripere & *nos animas*
 glorificare, Psalm. 90. Proinde etſi circumeat tanquam *re debet.*
 leo rugiens aduerſarius vt deuoret, ſortiter ei in fide
 reſtendum ab eis: quia experiuntur quòd tribulatio
 patientiam operatur, Rom. 8. & patientia operatur ve-
 ram probationem, probatio verò ſpem, quæ non con-
 fundit. Quare licet, vt hîc Apoſtoli derelicti videantur
 in mari procelloſo, & vndarum æſtibus agitato, gra-
 uiſſimis, ſcilicet, aduerſitatibus mundi, carnis, & diabo-
 li, in nocte tenebroſa ignorantia rerum diuinarum &
 curis huius ſeculi: in ventis contrariis, doctrinis, ſcili-
 cet, variis & peregrinis: nequaquam tamen mergun-
 tur fluctibus, vel deſperationis vt negent Dei prou-
 dentiam: vel ipſo factò, ſicut Cain, Geneſeos 3. & Iudas,
 Matthæi viceſimo ſeptimo: Vel præſumptionis, vt Lu-
 cifer, Iſaïa decimoquarto, & Nabuchodonosor, Danie-
 lis quarto. In quibus etſi eſſet pœnitentia peccati ad-
 miſſi, deerat ſpes miſericordiæ. Verà enim pœniten-
 tia eſt, vt nec ſperantem pœnitentia, nec ſpes deſerat
 pœnitentem, aſſertore Fulgentio.

*Pœnitentia
vera quæ ſit*

3 Tertiò, ſignificat huius Euangelij hiſtoria Chriſtum
 nunquam ſuos deſerere: ſi tamen vocationi ſuæ non
 deſuerint, nec ſpei ancoram deiecerint, ſed laborent
 fideliter in remigando, inferuendo vocationi in qua *Vocationis*
 vocati ſunt, Ephęſiorum quarto. Qui enim Nohemum *ſue ſatisfa-*
 in cataclyſmatis ſeruauit tempeſtate, & qui populum *cientes non-*
 ſuum ſiccò pede per mare Erythræum tranſduxit, idem *quam deſe-*
 ſuos fideles etiam in ſtagno huius ſeculi conſeruare *rit Chriſtus.*
 poteſt & vult, nec longè poteſt abeſſe qui vbique eſt,
 & qui omnia ſua habet in manu. Quòd autem Chri-
 ſtus in prima, ſecunda, & tertia vigilia non venerit, vt
 ſuis opicularetur, fecit vt ſuorum patientiam exerce-
 ret: tanta enim eſt naturæ prauitas, vt niſi morbum
 agnouerit, & naturæ ſuæ imbecillitatem, mox acqui-
 ſitam ſalutem propriæ tribuit indiſtriæ, & Dei poten-
 tiam non agnoſcit, miſericordiam non prædicat, boni-
 tatem non laudat. Atque idè in quarta demum vi-
 gilia accedit Chriſtus, id eſt, rebus iam deploratis, &
 in ſumma deſperatione conſtitutis, vt eius omnia ad-

*Patientiam
ſuorum exer-
cet Deus.*

scribamus prudentiæ, cantemusque cum sorore moſi domino, &c. Exod. 15.

*Verbi Chri-
ſti ad conſo-
landum mi-
ſeros voce
efficax.*

Deinde monet hic locus, vt Apoſtolorum exēplo non defatigemur animis dum à Deo corripimur, ne cum hoc mundo damnemur, Hebr. 12. Sed licet moram faciat, eſſe tamen expectandum, quia veniens veniet, & ambulabit ſuper mare, vt fluctus temptationum, procellas aduerſitatum & ventos contrarios ſupprimat, vt amplius nihil ſit quod iuſtos contriſteret, qui iuſtificati ex fide pacem habent ad Deum, Romanor. 5. Medicus Chriſtus infirmis condolens, verbis ſupra mel dulcibus ſuos perterritos & ſtupidos conſolabitur, dicens; *Confidite, ego ſum, nolite timere.* Vtinam nunc in tanta religionis Chriſtianæ perturbatione adſit Dominus Ieſus, qui ſpiritu ſuo perſecutionum, ſymoniæ, hæreſeon, ſchiſmatis ac flagitiõrum procellas comprimat, & paſtores, Episcopos, Pontifices officij ſui moneat, vt fortiter remis ſcripturarum Eccleſiam tueantur, vide Ezech. 3. & 33. Item Act. 20.

*Fides opero-
ſa ſola ſalu-
tat.*

Sequitur vltima lectionis pars de miraculis quæ Ieſus edidit in terra Genezareth. Obſerua hic, poſtquam cognoviſſent Ieſum, continuò agrotos illi quoscunque adduxerunt & afferebant. Hæc eſt vera fides, quæ ſola ſaluat, nempe operoſa, & per charitatem efficax, Galat. quinto. Salutaris & ſancta quoque humilitas fuit, quòd hic pij homines duntaxat Chriſti veſtem contingere optabant, æſtimantes ſe contactu ſancti ſanctorum indignos. Fides quoque per hoc facta eſt illuſtrior: Simile habes Matthæi nono, in Hamor- rhoiſſa.

EPILOGVS.

*Maris do-
minus et ſu-
minuſ Chri-
ſtus.*

Euāgelica hæc hiſtoria duo maxima nobis propoſuit ritè æſtimāda Chriſti miracula: Alterum, quod Chriſtus veluti dominator maris, & mitigator fluctuum eius, ſuper equor maris, haud ſecus quàm in terra campo, deambulauit. Quare in medijs tempeſtati- bus cum Petro inclamandus: Saluos nos fac Domine, nec dubi- um quin manus vobis porrecturus ſit adiutrices. Sic enim dixit, Iſaie 43. Noli timere, quia redemi te, & vocaui te nomi- ne tuo, meus es tu. Cum pertransieris per aquas, tecum ero, & ſu- mina non operient te. Cum ambulaueris in igne, non comburent,

DOMINICA PRI. QVADRAG.

*Et flamma non ardebit in te, quia ego dominus Deus tuus, sars
Eius Israel, saluator tuus. Hinc Psalm. 36. Cum ceciderit iustus,
non collidetur: quia dominus supponit manum suam. Item Psalm.
117. Impulsus eversus sum ut caderem, & dominus suscepit me.
Alterum, quod omnes egroti vestis eius contactu, ab omnibus
morbis curabantur: Quamobrem non in ipsis solum infirmita-
tibus, sed in momento etiam mortis sperandum in eo. Nam &
si ambulauero, inquit David Psalm. 22. in medio umbrae mor-
tis, non timebo mala, quoniam tu mecum es.*

DOMINICA PRIMA QVADRAGESI-
MAE, EPISTOLA, 2. CORINT. 6.

*Adiuuantes autem exhortamur, ne in va-
cuum gratiam Dei recipiatis, &c. Finis Episto-
lae: tanquam nihil habentes, & omnia possi-
dentes.*

E tempore gratiae Dei in Christo nobis ex-
hibita, tempore accepto, & die salutis, de
quibus concorditer Prophetæ prædixerunt,
praesertim Isaias 49. cap. agit hic Apostolus.
Nam ineffabilia bona per Christum contigerunt, ma-
ledictio nostra in illū reiecta, & benedictio eius tota ab
illo in nos manauit, vnde & ad Christianam vitam am-
plectendam, quam hic mira breuitate etiam describit,
inuitat & hortatur, Tit. 2. Apparuit gratia Dei salua-
toris nostri omnibus hominibus, erudiens nos ut ab-
negantes impietatem, & secularia desideria, sobriè, &c.
Tria autem sunt praesentis Epistolæ primaria capita,
1. Primò, docet quanti periculi res sit abuti beneficio
gratiæ Dei: quare hortatur fideles, ne in vacuum grati-
am Dei suscipiant, neglectis Spiritus sancti donis, de-
siderijs carnis inseruiant, ad Tit. 2. Tanquam canes re-
uersi ad vomitum, & sues lotæ in volutabro luti, rursus
crucifigant in semetipsis filium Dei, 2. Pet. 2. Prouerbi.
26. & ad Heb. 6. Intelligit autem Apostolus nomine
gratiæ Dei, non vulgaria istæ tantum praesentis vitæ
beneficia, quæ malis æquæ ac bonis concedit Deus, sed
eam quæ beneficio Christi consistit in redemptione à
seruitute peccati, Rom. 6. & 7. in liberatione à malis

*Res pericu-
losa abuti be-
neficio gra-
tiae Dei.*

*Gratiæ Dei
nomine
quid intelli-
gat Apo-
stolus.*